

V Ě Ž K A

OBE CNÍ OBČASNÍK – DRUZTOVÁ

124. ČÍSLO





Titulní strana: autor fotografie – Luděk Blovský, <https://ludek.blovsky.cz/zricenina-hradu-vezka-u-druztove>

Tato strana: prapor Dělnické tělocvičné jednoty – viz článek na str. 24

ZPRÁVY Z OBECNÍHO ÚŘADU

Dobrý den, vážení spoluobčané.

Rád bych na sklonku roku zrekapituloval akce, které jsme v letošním roce zrealizovali.

Počátkem roku se pracovalo na přípravě žádostí o dotace, kde pro plánované akce bylo možno žádat převážně jenom u Plzeňského kraje. Bylo podáno 7 žádostí o celkové výši 1 306 tis. Kč, dotaci jsme obdrželi na 6 akcí v objemu 611 tis. Kč. Jednalo se o následující:

- výměnu jednoho keseneru za aerační systém podvodního provzdušňování oxidačního příkopu a doplnění stripovacích jímek na přivaděči z Dolan. Realizace výměny česlí byla provedena bez dotace v plné výši z prostředků obce.
- vnitřních oprava moštárny, kde byly odstraněny staré vlhké omítky a obklady, které odpadávaly, provedena nová elektroinstalace, nové rozvody vody, již ne pouze studené, ale i teplé s osazením ohřívače. Byla osazena nová okna a dveře, nová svítidla a topné panely. Bez dotace jsme provedli repase strojního vybavení a provoz vybavili novými nerezovými stoly.
- objekt márnice byl opraven dle požadavků památkové péče. Márnice dostala nový kabát, opravila se okna, dveře a okapový chodníček byl proveden z kamenné dlažby.
- na podzim se provedlo dokončení polních ovocných alejí. Nově bylo vysazeno dalších 50 stromů – převážně jabloně, slivoně, hrušně a třešně – ve směru z cesty na Dolíky k Drahotínu.
- na křižovatce ovocných alejí bylo osazeno zastřešené sezení s infotabulí a na jednotlivých alejích i samostatné lavičky pro posezení při procházkách
- hřbitovní zeď byla osazena novými vraty a vrátky dle návrhu z roku 1918. Na toto jsme obdrželi dotaci již v minulém roce.

Na výše uvedených dotačních akcích se finančně podíleli:



Mimo výše uvedené se realizovali i jiné akce. Byla provedena oprava komunikace od bývalého kulturního domu ke školce a úprava komunikace u hřbitova. Celkovou úpravou prošel areál hřbitova, kde se začalo na jaře odstraněním starých rozpadlých hrobů, odstraněním přerostlých a napadených thůjí. Proběhla nová výsadba dřevin, celková oprava hřbitovní zdi, studny a přívodu elektrické energie. Přes prázdniny se pracovalo i ve školce. Došlo k opravám omítek stěn ve třídě a na chodbě u sociálních zařízení, byla provedena nová elektroinstalace a nové podhledy. Vyměněn byl i nábytek pro děti včetně nového koberce.

A co připravujeme na příští rok?

Pokračuje příprava projektu s TJ Sokol na tréninkové hřiště s umělou trávou pro celoroční využívání včetně přípravy multifunkčního hřiště. Obnovy by se mělo dočkat i dětské hřiště. Připravujeme projekt na rekonstrukci kuchyně ve školce, opravit by se měla i druhá třída. Pokračovat by se mělo v opravách na čistírně odpadních vod výměnou dalších strojních částí. Novou fasádu by měla dostat i moštárna.

Práce je pořád spousty před námi, ale teď na závěr roku je potřeba se také na chvíli zastavit, strávit svátky v příjemné atmosféře se svými blízkými a nabít energii do příštího roku. Přeji Vám tímto příjemně strávenou vánoční dobu.

Ing. Roman Kohout,
starosta

POPLATKY PRO ROK 2021

Poplatek za odpady

Naposledy jsem zde podrobněji komentoval cenu poplatků před koncem roku 2019, kdy jsme byli nuceni zvednout cenu poplatku za svoz odpadu z ceny 650 Kč na cenu 900 Kč za poplatníka (poplatník je buď osoba s trvalým pobytem, nebo vlastník objektu, kde není nikdo trvale hlášen), neboť stávající svozová firma Becker Bohemia ukončila činnost a společnost Marius Pedersen vyhrála v té době v naší obci výběrové řízení. I přes toto navýšení jsem zde v té době popisoval, že tato navýšená cena zcela nepokrývá náklady obce za svoz odpadů a odhadem budeme nuceni dopláct dalších 300 000 Kč z rozpočtu obce. Aby se z rozpočtu nedoplácelo, musel by poplatek v té době činit 1 250 Kč, ale tento skok z ceny 650 Kč jsme nechtěli plně přenechat na naše občany. Ponechali jsme tento poplatek – 900 Kč na poplatníka – pro roky 2020 a 2021 a to přesto, že jsme dále dopláceli rozdíl ve vybraných poplatcích a nákladech

na svoz odpadů. V roce 2020 tento doplatek činil 340 000 Kč, v letošním roce se navýšil již na částku 520 000 Kč. Pro příští rok by se ceny za svoz odpadů měly navýšit o dalších 10 %, čímž by se doplatek navýšil na cca 570 tis. Kč. Proto bylo zastupitelstvem rozhodnuto tento poplatek pro rok 2022 opět navýšit, a to na částku 1 000 Kč na poplatníka. Tímto se však zcela nepokryje tento nedoplatek v příštím roce, ale pouze se sníží o cca 100 tis. Kč. Aby tento nedoplatek v příštím roce nevznikl, musel by poplatek činit 1 550 Kč za poplatníka. Je na dalších jednáních, jak tento rozdíl snižovat, nebo alespoň udržovat na rozumné míře a možnostech rozpočtu obce.

Chápu, že se nová cena nebude nikomu líbit, ale je potřeba si uvědomit, co vše je obec povinna platit přesto, že si mnozí myslí, že si platí pouze svoji popelnici. Není to totiž pouze svoz plastové nádoby, kterou má každý u domu, ale je to svoz kontejnerů pro tříděný odpad – papír, plast, sklo. Dále obsahuje svoz veškerého odpadu ze sběrného dvora – velkoobjemový komunální odpad, větší plastové výrobky, dřevo, větve, trávu, lupení. Nesmíme zapomenout ani na svoz nebezpečného odpadu, odpadu ze hřbitova, z odpadkových košů umístěných po obci, obsluhu sběrného dvora a nákup kontejnerů. Toto vše je třeba uhradit přesto, že poplatek jsme mohli po občanech vybírat jen za komunální odpad – tj. popelnici a velkoobjemový odpad ze sběrného dvora. Zbývá tu však ještě zbytek odpadů – tříděný odpad. Nenazval bych ho však nyní pouhým zbytkem, tvoří totiž polovinu nákladů za veškerou likvidaci odpadů. Částečně tento podíl snižuje příjem od „státu“ ze společnosti Ekokom, jako příspěvek za třídění odpadů, ale rozhodně jej nezaplatí. A právě tento rozdíl odpovídá doplatkům obce z rozpočtu na likvidaci odpadů. Jen pro představu – rok 2021 – cena likvidace tříděného odpadu 720 tis. Kč, příspěvek Ekokom 200 tis. Kč = rozdíl 520 tis. Kč.

Dalším zajímavým poznatkem je rozdíl v poměru uhrazených prostředků za svoz komunálního a tříděného odpadu vzhledem k jeho množství v tunách. Celkové množství odpadů za rok je 230 tun, množství plastů, papíru a skla však dělá pouze 30 tun, ale nákladově odpovídá jedné polovině z celkových výdajů za likvidaci odpadů. Zde je jasně patrné, jak je likvidace separovaného odpadu nákladná.

Ano, je potřeba třídit odpad, ale chtěl jsem zde popsat, že vše něco stojí a poplatek, který obec vybírá, nesouvisí pouze s popelnicí u domu, ale zahrnuje i tříděný odpad, který vkládáte do jiných nádob nebo ve sběrném dvoře. Doufám, že jsem zde podrobně popsal a našel u vás pochopení s nutností zvýšení poplatku za svoz odpadů.

Vodné a stočné

U vodného a stočného došlo též k navýšení ceny. Zde je však situace jiná, cena se zde zvyšuje o inflaci, nárůst nákladů provozovatele a zejména o navýšení ceny energií. To znamená o náklady, o které vzrůstá cena dnes již v podstatě všech výrobků a služeb v tomto státě.

Cena vodného je závislá na ceně vody, kterou nám dodává Vodárna Plzeň a.s. a ceně za provozování vodovodu. Vodárna zvýšila cenu za kubík vody, kterou nám posílá, a tím došlo ke zvýšení vodného.

Cena stočného je závislá především na ceně elektrické energie, která je nutná pro chod čistírny odpadních vod a na ceně za provozování čistírny, a to zejména mezd. Do ceny je nutno započíst i nutné opravy, kterých po více než 25 letech provozu čistírny narůstá a dále zákonnou povinnost tvorby rezervy na tyto opravy.

I přes toto navýšení ceny vodného a stočného jsou pro naše občany tyto ceny nižší o cca 20 % než v okolních obcích a v Plzni.

Ing. Roman Kohout,
starosta

PODZIMNÍ TURISTICKÝ VÝLET NA RADYNI

TJ Sokol Druztová připravil na 29. 9. 2021 poslední turistický výlet letošního roku. Cílem byl hrad Radyně.

Již tradičně bylo ráno zatažené nebe a již cestou autobusem do Plzně začalo pršet. Trolejbusem jsme dojely (opět samé ženy) na konečnou stanici linky č. 13 a od OC Olympia jsme vyrazily po žluté značce vzhůru k Radyni. Po celou dobu stoupání přšelo, ale náladu nám to nezkazilo. V poledne jsme došly pod hrad a s radostí jsme využily pohostinství krásné restaurace, která se zde nachází. Když jsme po občerstvení vyšly ven, už nepřšelo, dokonce se objevilo sluníčko.

Hrad Radyně je dominantou Plzeňska. Dal ho postavit Karel IV. v letech 1356–1361 a nazval jej Karlskrone /Karlova koruna/. Tento název se neujal a hrad byl nazván Radyně podle vrchu a bulizníkové skály, na níž byl vybudován. Měl zajišťovat bezpečnost obchodní cesty z Prahy do Řezna a Norimberka. Během staletí hrad mnohokrát změnil majitele. Od 90. let min. století je majetkem města Starý Plzeňec.

Po obhlídce hradu, který na nás udělal dojem svou velikostí a vyhlídkou na širé okolí Plzně, jsme pokračovaly po žluté značce, příjemnou cestou, za slunečného počasí dolů do Starého Plzeňce.

Starý Plzenec – bývalá Stará Plzeň (jak se uvádí kolébka českého státu) – se nachází 9 km jihovýchodně od středu dnešní Plzně v údolí řeky Úslavy mezi Radyní a Hůrkou. Od 8. století lze vystopovat, že zde bývalo slovanské hradiště. První zmínka o něm je z roku 976. Od 10. století se stalo přemyslovským knížecím hradištěm a bylo správním centrem celého Plzeňska. Po založení Nové Plzně kolem roku 1295 dochází k úpadku Staré Plzně. Název Starý Plzenec je doložen od roku 1442. Do poloviny 15. století bylo město královským majetkem. Poté se dostalo do držení šlechty. V 18. stol. poklesl Starý Plzenec na ves, v roce 1902 povýšil opět na město.

Z dob slovanského hradiště se nad městem, na kopci Hůrka, nachází krásná rotunda Sv. Petra a Pavla. Je to nejstarší dochovaná církevní památka v našem kraji. Ve městě je ještě k vidění kostel sv. Jana Křtitele a kostel Narození Panny Marie. Na místě pivovaru, který ve Starém Plzenci začali stavět Plzeňští v roce 1871, je v současnosti (již od roku 1945), společnost Bohemia SEKT.

Náš výlet jsme slavnostně zakončily v restauraci Český dvůr. Ještě cesta autobusem do Plzně a z Plzně do Druztové a domů jsme dorazily v 17:30 hod. Ušly jsme 15 km (17.500 kroků). Výlet jsme si krásně užily. A těšíme se na další. Ale to až v příštím roce.

Za TJ Sokol Druztová Marcela Laurencová

TJ SOKOL DRUZTOVÁ

Lampionový průvod a stezka odvahy

Druhou listopadovou sobotu se u fotbalového hřiště sešlo hodně dětí se svými lampionky a lucerničkami. Za jejich svitu jsme šli do farského lesa. Tady se ti nejodvážnější sami, ti méně odvážní s kamarádem a ti nejmenší s maminkou nebo s tatínkem, vydali na stezku odvahy. Cesta byla temná, jen sem tam plápolalo mihotavé světlo svíčky. Občas něco zašustilo, zapraskalo a zahoukalo. Představte si, že se zjevil duch v bílém hávu. Na konci čekal kostlivec, u kterého museli všichni stvrdit svým podpisem, že stezku prošli až do konce.

Na prostranství u Apolla byl připravený další program. U prvního stanoviště se děti naučily létat na koštěti. Také jak se na něm vymínout překážkám. Druhým úkolem bylo nakrmit hladového netopýra.

Také se stalo kouzlo. Fotbalové hřiště se pokrylo modrými, zelenými a růžovými světýlky. Každé dítě si mohlo vybrat jedno, u kterého byla i odměna za jejich statečnost.

Na závěr jsme si ještě všichni popovídali u připraveného čaje a punče. A pochutnali jsme si na dobrotách, které upekly družtovské maminky.

Volné bruslení

TJ Sokol Druztová uspořádal ve třech termínech volné bruslení ve Třemošné. Kluci s tatínky si zahráli na části plochy hokejový zápas. A ti, co nehráli hokej, měli dostatek prostoru pro to, aby si jen tak bruslili.

Adventní okýnka

Od 1. prosince se s námi opět můžete zapojit do hry „Adventní okýnka“. Projděte se v adventním čase naší obcí, hledejte na vybraných domech světýlka s číslicemi 1-24. Každý den se rozsvítí jedno nové a takto to bude až do Vánoc. Vaším úkolem bude jednotlivé domy najít a zapsat je do hrací karty.

Hrací karty si můžete stáhnout na facebooku, dostanete je na středečních cvičeních, naleznete na nástěnce u obchodu nebo na stolečku u obecního úřadu.

Vyhodnocení adventního putování bude 2. ledna u Apolla mezi 14–16 hodinou. Na každé dítě, které se hry zúčastní, bude čekat drobná odměna.

za TJ Sokol Druztová
Jitka Vracovská

SOVIČKY

U nás v Sovičkách se pořád něco děje. Jak už bylo psáno, proběhlo hned v září „Seznamovací odpoledne“ na naší zahradě. Tam jsme rodiče seznámili s programem na celý rok.

Děti si prohlédly zahradu a pohrály si s novými kamarády. Také plnily úkoly a vše jsme zakončili sladkou tečkou.

Během následujících dní přišlo pozvání od Sluníček na výlet do Černé ovce v Plzni – to se nedalo odmítnout. Počasí nám ještě přálo, a tak si děti užily nejen sluníčka, ale také zvířata na statku, jízdu na koních i výborný oběd.

Od vody to pomalu začalo foukat. Větrík Šimon (o kterém jsme si začali povídat) k nám do školky přinesl nejen podzimní počasí, ale také nemoci, které k tomuto období bohužel patří. Ve třídě nás díky tomu zůstalo jen

pár a nezbylo nám nic jiného, než počkat, až se kamarádi uzdraví a budeme si spolu moci zase hrát.

Prání se vyplnilo a krásně barevné břehy kolem Berounky už mohla pozorovat většina Soviček.

Pomáhali jsme zvířátkům z lesa s přípravami na zimu. Na uspávání zvířátek v přírodě jsme s sebou vzali i rodiče. Ještě před tím jsme na zahradě vyřezali z dýně obrovskou lampičku, aby se zvířátka po tmě nebála a aby to usínání bylo příjemnější. Celé odpoledne si, doufám, užily nejen děti, ale také dospělí.

Se svatým Martinem do polí sice nenasněžilo, ale společně s ním na nás všechny dýchla už vánoční atmosféra. Některé děti začaly trénovat básničky na adventní zpívání ke stromečku a my ostatní se pilně připravujeme na Vánoce. On je stejně na vánocích nejkrásnější ten předvánoční čas.

Pokud si to chcete užívat tak, jako my, vynechte tedy zbytečné nakupování a chaotické uklízení a skočte si třeba do přírody zkontrolovat uspávaná zvířátka nebo se během adventu projděte naší krásnou vesničkou. Všichni ze SOVIČEK vám přejeme úžasné Vánoce a také klidné dny před nimi ... Vždyť čekáme na Ježíška jen jednou za rok.

Za naši třídu sepsala
Klára Dörfler

PODZIM SE SLUNÍČKEM A SLUNILKOU

Letošní školní rok se děti ze třídy Sluníček vydaly se Sluníčkem a Slunilkou na cestu za poznáním kolem řemesel a povolání. A s poznáváním povolání začaly hned ve školce. Povídaly si o tom, jak důležitá je práce paní školnice, vyzkoušely si luxování koberce, vytírání podlahy, utírání stolů nebo převlékání ložního prádla. V příběhu Osamělý smeták zjistily, jak důležité je mít kamarády. V přízemí budovy děti navštívily království paní kuchařky. Ta jim ukázala nejen obrovské hrnce, ale i starý robot a kuchyňskou váhu se závažími. Naučili jsme se písničku Lečo, básničku Kuchařinka a v příběhu O hrnečku, který se nechtěl mýt, jsme poznali, že chytračení se nevyplácí.

Na konci září za dětmi přijelo Sférické kino s pohádkou Farmář Tom a Podmořský svět. Následující den jsme se vydali na návštěvu farmy Černá ovce v Plzni Roudné. Počasí nám přálo, a tak si děti užily domácí a hospodářská zvířata, projely se na koních, poznaly práci farmáře a poobědvaly v místní restauraci.

Jednoho dne slyšela Slunilka divné zvuky... To sadař Béd'a lezl po žebříku, aby sklídl úrodu jablek. Děti pomohly Béd'ovi se sklízní, vyrobily ve třídě papírový strom a košíček jablíček jim posloužil i k bádání a pokusům. Během podzimního „jablíčkování“ jsme navštívili také moštárnu, kde nám paní Marcela Kliková vysvětlila, jak probíhá moštování a odpověděla na zvědavé dotazy. Pomohli jsme otrhat jablka ze stromu na školní zahradě, moštovali jsme ve třídě s pomocí struhadla a plátna a vyrobili jsme obrázek jablíčka s červíkem Pepíkem. Paní kuchařka s paní školnicí usušily pro děti křížaly a děti si pochutnaly na moštu ze školních jablek. Děkujeme panu Václavu Klikovi za odvoz jablek do moštárny a Obecnímu úřadu za bezplatné moštování pro mateřskou školu.

Venku bylo stále chladněji, dny se zkracovaly a venku foukal větřík Petřík. Shodil ze stromů poslední jablka, a kam foukl, tam létalo barevné listí. Listopadová mlha byla všude venku a usadila se i ve sluníčkové třídě. Slunilka se v mlze bála, protože vůbec nic neviděla, mlha seděla na našem stromě a ztrácely se v ní i děti. Ještě, že Sluníčko posbíral síly a svými paprsky mlhu vyhnal. Pro jistotu jsme s dětmi vydlabali obrovskou dýni, aby ráno svítila před školkou a ukázala všem cestu ke vchodu.

Do chladného „dušičkové počasí“ je třeba se teple obléct a obout. Děti roztrídily oblečení, pohrály si s otisky bot a pobavily se s pohádkou O mlsném ševci. Bohužel, plánovaná návštěva ševcovské dílny se neuskutečnila, neboť byla z technických důvodů uzavřena.

Větřík Petřík zesílil na větra Petra. Polámal stromy, které spadly na dráty elektrického vedení a celé město, kde bydlela Natálka a Hugo, bylo bez proudu. Světla nesvítila a topení netopilo. Co teď? Maminka dětí dostala ten nejlepší nápad. Odvezla děti k dědečkovi, který má domek u lesa za městem. Domek je také bez proudu, ale to nevadí, protože dědeček je kamnář a v domku se topí a vaří na kamnech, svítí svíčkami a spí pod pruhovanou peřinou.

Co to venku cinká? To přijíždí Martin na bílém koni... a dědeček o něm Natálce a Hugovi vyprávěl.

S dětmi jsme řešili, odkud vlastně elektřinu a plyn získáváme, a jak jsou na sobě tyto energie závislé. V kotelně se děti přesvědčily, že bez elektrické jiskry se nezapálí plynový kotel a v kuchyni plynový sporák. Dědeček Standa však nepotřeboval ani elektřinu a plyn, aby rozpekł dětem k snídani ty nejlepší křupavé rohlíky. Měl přece kachlová kamna s pecí... My jsme ochutnali sice jen rozpečené rohlíky z elektrické trouby ve školní kuchyni, ale i ty byly křupavé a dobré.

Aby pecí nebylo málo, přijelo za dětmi divadlo Hra s interaktivní pohádkou Pec nám spadla.

Topit můžeme plynem, elektřinou, ale i ohněm. Vydali jsme se proto s dětmi na vhodné místo do přírody, abychom zjistili, jaké teplo nám dává oheň a čím můžeme do ohně přikládat (co je ekologické a co ne). Oheň pálí, a co teprve žhavé uhlíky, které nám upekly čertovské brambory. Pro většinu dětí byly brambory z popela kulinářským zážitkem.

A to už se blížil čas, kdy čerti vylézají z pekla. Na našem stromě zmizela mlha a usadili se na něm čerti s řetězy. Ve třídě jsme s dětmi vyrobily z krabic kamna, která později posloužila jako kachlový adventní kalendář. S dědečkem Standou a jeho sousedem si děti užily při stavění opravdových kachlových kamen, ale i při čertovské nadílce.

Vánoce jsou svátky, kdy má být rodina pohromadě. A tak i v tento den se sešla celá rodina dědečka kamnáře u kamen, kde praskal oheň, vonělo vánoční cukroví a purpura a zářily oči Natálky a Huga.

Přeji Vám všem, aby vánoční svátky byly pro Vás dny radosti, pohody a klidu a rok 2022 rokem lepším a šťastnějším.

Iva Straková

ZPRÁVA SDH DRUŽTOVÁ

30. září se konal celostátní den Český den proti rakovině, který se přesunul z původního termínu 12. května, který se kvůli nouzovému stavu nekonal. Letošní sbírka byla zaměřena na prevenci nádorů ledvin, močového měchýře a prostaty. Náš sbor opět podpořil tuto akci. Tři skupiny, tvořené z dětí a dospělých opět obcházeli vesnici a nabízeli lidem možnost koupit si kytičku a přispět tak na sbírku. Proдалo se 300 ks kytiček a vybralo se 11 812 Kč. Velké poděkování patří pí. Aleně Šlaufové, která zavedla osvětu Dne proti rakovině ve zručské škole, kde se za její spolupráce vybralo 600 Kč. Samozřejmě děkujeme všem, kteří přispěli.



2. října jsme se s dětmi vydali na první podzimní závody. Jelo se do Hromnice, kde děti čekaly závody všestrannosti – IV. ročník „Memoriálu Miroslava Plaščiaka“. Naše SDH reprezentovala čtyři družstva. Družstvo přípravky (Julie Svobodová, Filip Šlosar, Anežka Hodysová, Adam Hodys, Matěj Kostka) se umístilo na 4. místě, mladší A (Monika Černá,

Anna Šmajstrlová, Michaela Techlová, Tomáš Kovanda, Matěj Kepl), se umístilo 13. místě, mladší B (Ondřej Šneberk, Lucie Šneberková, Eliška Korelusová, Ondřej Šlosar, Filip Černý) vybojovalo 12. místo. Starší (Sofie Beranová, Vojtěch Kovanda, Anna Nekolová, Matouš Krejsa, Jan Černý) na 16. místě.

Letos jsme se přihlásili do projektu 72 hodin hned s dvěma projekty. Cílem 72 hodin je zapojit co nejvíce mladých lidí a ukázat jim, že stačí málo, aby společně dokázali mnoho!

Letos jsme udělali změnu a po čtyřech letech „projektově“ strávené v Kynžvartu jsme změnili lokalitu a domluvili se s kastelánem v Horšovském Týně. První projekt s názvem „Hola, hola, Horšovský Týn volá!“ se tedy uskutečnil 9. – 10. 10. Naše výprava, která se skládala ze 7 dospělých a 7 a půl dětí se vydala v sobotu ráno směr Horšovský Týn, kde nás na nádvoří hradu a zámku Horšovský Týn přivítal kastelán pan Rosendorfský. Rychle jsme se ubytovali v domě pro sezónní průvodce a hurá do zámeckého parku, kde jsme likvidovali nálety. Skoro celou sobotu jsme trávili prací, při které jsme se nejednou zapotili, ale zvládli jsme to, a odvedená práce byla vidět na míle daleko. Svým zápalem a rychlostí jsme překvapili nejen pana kastelána, který s námi pracoval po celou dobu, ale i pana zahradníka, který měl celou akci na povel. Po práci jsme si šli na chvíli oddechnout, převléct, a potom nás pan kastelán vzal na nádhernou soukromou prohlídku hradu a zámku. Večer děti hrály hry a my dospělí jsme za odměnu od pana kastelána dostali čepovanou dvanáctku ze zámecké kavárny. Druhý den dopoledne se pokračovalo v likvidaci náletů v zámeckém parku, tentokrát to byl menší plac a tím, že jsme měli zkušenosti z předešlého dne, byli jsme do dvanácti hotoví. Víkend zase utekl jako voda, ale výsledky práce zůstanou na dlouho. Pan kastelán se s námi loučil se slovy: „nashledanou příští rok“. Práce i co k vidění je pořád hodně. Chválu na naši skupinu jsme sklidili i na facebookové stránce zámku a hradu. A dokonce se rozneslo po Horšovském Týně, jak jsme šikovní a příště jsme pozvaní do místní restaurace na večeři.

16. října jsme se poprvé vydali na závody všestrannosti „Z pohádky do pohádky“, které pořádalo SDH Bolevec. Závody byli pro dětské věkové kategorie včetně dorostu. A poprvé proto, že léta, co to Bolevečtí hasiči pořádají, tak se nám to krylo s nějakou jinou akcí. Jak název závodů vypovídá, tak na každém stanovišti čekaly děti pohádkové bytosti. Celkem jsme měli přihlášeno 5 družstev a 4 dorostence, bohužel vlivem zásahu karantény ve škole, nám nakonec soutěžila jsem družstva tři a dvě dorostenky. Přípravka A (Mia Müllerová, Julie Svobodová, Adam Hodys,

Tobiáš Paďour) se umístila na 2. místě, příprava B (Filip Šlosar, Anežka Hodysová, Vítek Nekola, Gita Čermáková) vybojovala 1. místo. Družstvo mladší (Filip Černý, Sebastián Hanzal, Ondřej Šlosar, Matěj Kepl, Tomáš Kovanda) získali krásné 4. místo. Jediný přeživší ze skupiny starších – Jan Černý byl zapůjčen družstvu z Litic. A v kategorii dorost nás reprezentovala Lucie Svobodová, která obsadila 19. místo a Eliška Tomková, která se umístila na 12. místě.

17. října jsme v rámci projektu 72 hodin pořádali Drakiádu, a jak už tomu bývá, když se drakiáda koná, vítr nám zrovna nepřál. Letos jsme na to ale byli připraveni, proto jsme vytvořili tři stanoviště, na kterých si děti i dospělí mohli vyzkoušet něco z hasičiny. Za absolvování každého stanoviště děti dostaly malou odměnu, která byla buď zaslána organizátorem v rámci projektu, nebo jsme jí vyrobili.

23. října jsme po roční pauze uspořádali Vinobraní, opět nechybělo několik druhů dobrého kvalitního vína, navěšené hroznové víno, které bedlivě sřežilo policejní komando a celý večer byl za doprovodu skupiny w.a.m.p.

6. listopadu jsme pořádali čtvrtý ročník soutěže všestrannosti pro dorostence. Zúčastnili se jednotlivci z SDH Druztová, SDH Město Touškov, SDH Letkov, SDH Všeruby, SDH Hořehledy, SDH Bolevec, SDH Nýřany, SDH Senec, SDH Tlučná. Celkem tedy 42 závodníků, kteří byli rozděleni do 6 kategorií podle věku a pohlaví. Závodníky čekala trasa dlouhá 3 km, na které plnili 9 disciplín. A jak si vedl náš dorost? Kategorie starší dorost, chlapci 2004–2005 – 1. místo Tomáš Heřman, kategorie starší dorost, dívky 2004–2005 – 2. místo Eliška Tomková, 8. místo Denisa Dörflerová, kategorie střední dorost, chlapci 2006–2007 – 5. místo Jaroslav Hauptmann, kategorie střední dorost, dívky 2006–2007 – 3. místo Lucie Svobodová, kategorie mladší dorost, chlapci 2008–2009 – 1. místo Vojtěch Kovanda, 2. místo Matouš Krejsa, kategorie mladší dorost, dívky 2008–2009 – 7. místo Sofie Beranová.

Zároveň se 6. listopadu konaly noční závody „Nevřeňské bloudění“. Jako první jela závodit příprava (Julie Svobodová, Gita Čermáková, Adam Hodys, Anežka Hodysová, Tobiáš Paďour), která se umístila na 3. místě. Poté jeli ostatní, kteří startovali až déle. Družstvo starší (Johana Heřmanová, Vojtěch Kovanda, Matouš Krejsa, Anna Nekolová, Barbora Křížová) obsadilo 19. místo, družstvo mladší A (Rozárie Bažantová, Tomáš Kovanda, Michaela Techlová, Monika Černá, Matěj Kepl) vybojovalo 12. místo a mladší B (Anna Šmajtrlová, Jan Šmajstrla, Nikolas Benedík, Michael Benedík) soutěžilo mimo soutěž.

28. listopadu nám začal advent, a tak jsme se v podvečer sešli v parku za Obecním úřadem na prvním adventním zpívání, kdy kulturní program měli připravený děti z mateřské školky.

Druhou adventní neděli jsme posunuli na sobotu 4. 12., aby v neděli mohl děti navštívit čert s Mikulášem a andělem. Tentokrát měli kulturní program připravený děti z hasičů, které si vybraly čtyři písničky, které měsíc povtívě trénovaly, aby je mohly zazpívat u stromečku.

6. prosince jsme pro děti uspořádali Mikulášskou nadílku, a protože letošní rok je pro nás plný změn, tak jsme se rozhodli změnit malinko i program mikulášské nadílky. Jako první se pustilo video 100 let SDH Druztová, poté děti čekalo divadlo o dvou čertech, kterým se nikam nechce, a tak pomáhali andělovi dávat čerty do kupy, aby mohli s Mikulášem do světa rozdávat dárečky. Nakonec vše dobře dopadlo, a každý nakonec dostal nějakou tu dobrůtku.

Třetí adventní neděli, 12. prosince, nám zpříjemnila hudební skupina Sešlost a čtvrtou nechyběl opět živý betlém, tentokrát s lehkými úpravami.

Na 18. prosince máme v plánu Vánoční turnaj ve střelbě pro všechny věkové kategorie, ve chvíli, kdy píšu tento článek, tak můžu jen doufat, že se nám povede uskutečnit.

I letos se nám povedlo získat peníze z několika dotací (NSA, MŠMT, Plzeňský kraj), z kterých jsme zakoupili vybavení pro děti, poháry a medaile, podpořili soustředění a mnoho dalšího.

Letošní rok byl pro nás výjimečný, byl to pro nás rok oslav. Díky dotacím a sponzorským darům jsme mohli uskutečnit závody, výročí, a hlavně po celý rok především dětem rozdávat v rámci výročí dárky.

Mé poděkování patří všem, co v roce 2021 náš sbor podporovali, ať již finančně nebo jakoukoliv jinou pomocí, ať už to byli naši členi či nečleni. Každý si to dobrovolnictví a nezištnost představuje a vysvětluje jinak a já jsem ráda, že se stále najdou lidé, kteří myslí i na ostatní, pomůžou a nečekají od toho krom dobrého pocitu nic jiného, a hlavně se nenechají zvíkat tím, co na to řekne někdo jiný.

A protože v této situaci nezbyvá nic jiného než pevně věřit, že příští rok bude líp, chtěla bych Vás v závěru pozvat na V. ročník „Rozhýbeme Druztovou“, který se bude konat 1. 1. 2021 od 14:00. Dále bych Vás chtěla pozvat na Hasičský ples, který se bude konat 29. 1. 2022 na sále „Stodolní hospůdky“. K tanci a poslechu bude hrát skupina Sekvence. Naši chlapi budou opět obcházet vesnici a nabízet lístky v předprodeji. Kdy? To ještě upřesníme. A na 19. února je naplánovaný Masopust.

Na úplný závěr mi dovolte, abych Vám jménem SDH Druztová popřála příjemné prožití vánočních svátků, bohatého Ježíška a do nového roku 2022 hodně štěstí, zdraví, úsměv na tváři, a hlavně pozitivní myšlení, aby byl ten rok lepší než ten letošní.

Za SDH Druztová
Emílie Mundlová

CO ZA PLOTEM BEROUNKY?

V novém školním roce, v pořadí již devátém, jsme v naší školce opět mohli přivítat několik nováčků. V areálu školky děti mají možnost pohrát si v blátivé kuchyňce, na jílovém kopečku, v prkenném domečku či na stromech u dřevníku. Aby se nové děti seznámily i s krásným pestrým okolím školky – poskytujícím jim spoustu prostoru na hry, pozorování a zkoumání přírody, i zdokonalování motorických dovedností při pohybu v terénu – začali jsme chodit zpočátku na kratší a později i na delší výpravy s batůžkem. Někdy jsme zapráhli i vozík s nákladem a posvačili přímo v lese.

Brzy nás čekala první letošní slavnost, a to Slavnost úrody. Během našich putování jsme proto sbírali různé plody a zajímavé přírodniny na slavnostní výzdobu školky. Také jsme zkoušeli modelovat ze slaneého těsta ovoce a zeleninu, kreslit do mouky, nebo z bramborových razítek tvořit obrazy. Jako popelčiny holoubci jsme přebírali hrách a čočku, u příkopu jsme hledali spadlé kaštiny nebo jsme protáhli těla na poli v balíkovém bludišti.

Na konci měsíce nás čekala návštěva sférického kina v místní Sluníčkové školce (děkujeme za pozvání!) a také – Svatomichaelská slavnost a stezka odvahy.

První říjnový den jsme vyrazili vlakem na velkou výpravu do Muzea stavitelství v Plasích. Nejprve jsme zamířili do dílniček vedle muzea, kde jsme si mohli na pracovních stolech pomocí různých nástrojů a pomůcek vyrobit ze dřeva ježka, domeček nebo autíčko. Po náročné práci jsme se posilnili obědem a pak hupky dupky do muzea. Tam jsme mohli zkoušet otevírat různé zámky, stavět z dřevěných kostiček či pěnových cihel, skládat dřevěné obrazce nebo si odpočinout, protože nás ještě čekala dlouhá cesta zpátky na nádraží. Byl to den plný nových zážitků.

Téma „dřevo“ nás provázelo i v následujících dnech, ať již při výpravách do lesa, přikládáním na oheň, přemýšlením nad tím, co vše ze dřeva

vyrábí nebo v pohádce o Otesánkovi, při jejímž poslechu se naším hledištěm staly kořeny vyvráceného stromu.

V dalších týdnech jsme se více zaměřili na tělo. Zopakovali jsme si pojmenování různých částí těla. Všimli jsme si, co máme společného a čím se lišíme, vyráběli jsme postavičky z kaštanů, ale i z různých jiných přírodnin.

Konec měsíce jsme uzavřeli tématem rodina a také vyvěšením státní vlajky – symbolu něčeho, na co máme být hrdí, nebo ... ? Během října jsme společně s rodiči zkrášlili naši školku. Doštukovali jsme domeček, spravili kotce pro morčátka, vyřezali lísky a rozřezali dřevo. S Jankem a rodiči jsme také uskutečnili výpravu po lese uklidit odpadky. V naší školce jsme také tvořili v Ateliéru s malířkou Sam – tzv. Škvořiště a tiskané obrazy na látku akrylovými barvami. S Libuškou jsme se nořili do keramické hlíny a ušpinili se až za ušima. Určitě to za to stálo, vznikla překrásná díla!

Poděkování závěrem ...

Děkujeme všem, kteří přicházíte, a tolik naše plutí Berounek obohacujete!!! Velké poděkování patří ale především naší vesnici Druztová a skvělému zastupitelstvu. Díky podpoře jsme v letošním roce zvládli ustát všechny hygienické nároky, které se v důsledku epidemie na nás valily ze všech stran. V našem omezeném rozpočtu na ně zkrátka nebylo. Díky za to, že jsme si tím mohli udržet kvalitu v oblasti hygieny.

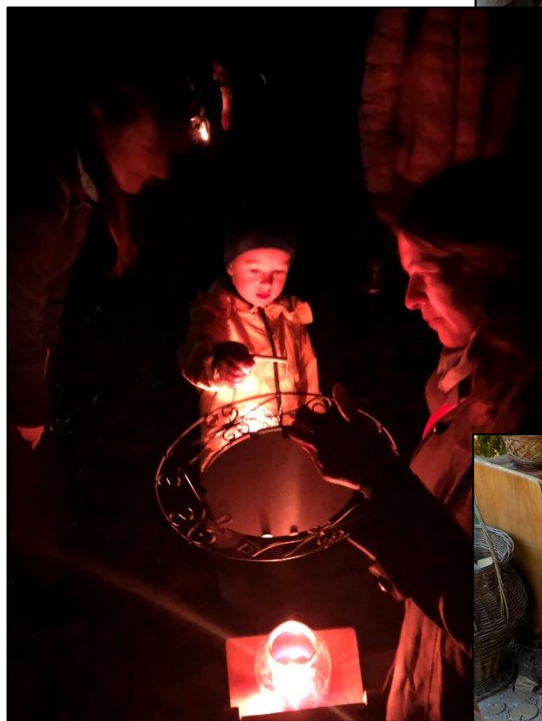
Dále děkujeme Místní akční skupině Radbuze, která přijala naši vesnici do svého společenství vesnic. Díky ní můžeme teď ve školce uskutečňovat pro nás finančně nedosažitelné věci, jako je pravidelná supervize v týmu průvodců a také projektové dny mimo naše zázemí. Dále pak velké poděkování všem, kteří pomáháte nezištně. Žijeme v době, která nám velí být co nejvíce v přírodě, aby si člověk zachoval čiré zdraví a dobrou mysl. My, díky Vám, tam můžeme být.

Bc. Alžběta Kalinová,
doplnila a upravila Mgr. Marie Peroutková





MŠ Druztová – Sovičky a Sluníčka



Lesní školka Berounka



LUKOSTŘELECKÝ KLUB DRUŽTOVÁ

V pátek 8. 10. jsme odjeli do Nového Města nad Metují na Evropský pohár v lukostřeleckém biatlonu. Je to zatím nejvyšší soutěž v tomto odvětví lukostřelby. Na evropském poháru byla konkurence z Francie, Německa a Estonska. Za náš klub odjeli bojovat o cenné kovy čtyři členi. Na evropském poháru jsou hned 4 závody v jednom víkendu. V krátkém běhu získala Markéta Andrllová 3. místo mezi juniorkami a Anna Nekolová obsadila krásné 7. místo. Anička byla nejmladší účastnicí tohoto víkendu. Z Druztové se v kategorii juniorek zúčastnila ještě Kristýna Řezáčová, která obsadila neoblíbenou pozici 4. místa. V kategorii dospělých obsadil krásné 8. místo Libor Sekmiller. Karolína Řezáčová skončila těsně na 2. místě za účastnicí z Německa. Karolína s Liborem v mix štafetách obsadili velmi pěkné 3. místo ve velmi silné konkurenci z několika zemí. Ve vytrvalostním závodě se umístila Markéta na 4. místě a Kristýna si tentokrát odvezla medaili za 3. místo. Anička vzhledem k velmi nízkému věku nebyla k tomuto závodu připuštěna a nabírala síly na štafetový závod. Libor si, v dlouhém závodě, v nejsilnější konkurenci mužů o jednu příčku polepšil na 7. místo. Karolína v tomto závodě vyhrála a doběhla do cíle s velkým náskokem nad ostatními ženami. Ze štafetového závodu trojic si Karolína odvezla také zlatou medaili. Anna, Markéta a Kristýna se dokázaly probíjet na 2. místo mezi ženami. Libor v mužské štafete obsadil pěkné 3. místo. Karolína zvítězila i v celkovém hodnocení evropského poháru a stala se tak nejúspěšnější českou reprezentantkou na evropském poháru. Domů si odvezla hned 5 medailí.

Všem moc děkujeme za skvělé výkony, výbornou reprezentaci a těšíme se na halové závody.

Za LK Druztová
Karolína Řezáčová

KRONIKA OBCE DRUŽTOVÁ

1954

Požár

Dne 26. ledna 1954 po 22. hod. vypukl požár v kolně Magdaleny Chudáčkové v domě čp. 37 v Druztové. Požár zničil kolnu a veškerou zásobu paliva. K ohni se dostavila požární policie města Plzně, která také oheň zdolala. Místní sbor hasičů nemohl zasáhnout, jelikož motor stříkačky byl zamrzlý. Příčina požáru není známá.

Napouštění nového rybníka

Dne 3. dubna 1954 napouštěn nově zřízený rybník na „Chaloupkách“.
(pozn. stavba zahájena 7. června 1953)

Divoký kanec

Dne 20. června 1954 byl spatřen v lese poblíž domku Aloise Šulce, členem místní myslivecké jednoty Václavem Korelusem divoký kanec, který sem zaběhl.

Práce na hrázi nového rybníka

Dne 4. prosince 1954 započali práci na hrázi nového rybníka u hradu zaměstnanci Armastavu s buldozérem značky Stalinec80. Tento výkonný stroj o 80 ks udělal práci za mnoho desítek dělníků. Za tuto práci zapláceno bylo MNV Druztové 8.189 Kčs. (pozn. rybník se napouštěn ráno 13. května 1955)

1955

První televizní přijímač v obci

Zakoupil dne 29. března 1955 František Malec, zemědělec z čp. 5.

Napouštění rybníka

V pátek 13. května 1955 začalo napouštění nově zřízeného rybníka u hradu. Práce na novém rybníce byly započaty 4. prosince 1954.

Krádež v drůbežárně

Dne 6. října 1955 oznámil ošetřovatel drůbeže v družstevní drůbežárně, že neznámý pachatel odcizil z drůbežárny 14 slepic a 1 kohouta. Vyšetřováním pachatel dosud zjištěn nebyl.

Nové uhlenky

Dne 26. prosince 1955 byly místním občanům vydány v úřadovně MNV nové odběrné lístky na uhlí.

1956

Lesní úřad

Dne 1. ledna 1956 zřízen v domě čp. 130 lesní úřad, do jehož správy spadá polesí v katastru obcí: Druztová, Dolany, Česká Bříza, Kostelec, Nadryby, Nynice, část Třemošné a Záluží. Lesním správcem ustanoven Vláďa Wais.

Krádež slepic

V noci ze 2. na 3. dubna 1956 odcizil neznámý pachatel vdově 84 leté Marii Havlové z čp. 80 4 slepice.

Místní hřbitov

Dnem 19. června 1956 převzala místní obec do své správy místní hřbitov, který byl od svého založení ve správě církevních úřadů.

Rybářské závody

Dne 9. září 1956 pořádal MNV v Druztové rybářské závody o ceny v rybníce u hradu. Zúčastnilo se 97 rybářů. Celkem chyceno 180 ks kaprů ve váze 120 kg. I. cena rybářský prut v ceně 220 Kč za chycení 9 kaprů vyhrál V. Vlach. Častokrát, když některý rybář táhl pěkný kousek, co se stalo mnohokrát Jardovi Navarovi, 2 metry od okraje kapr sebou mrskl a už byl v tahu.

To se ozýval hlahol od všech a těch poznámek a chechot Franty Zámečka se rozléhal údolím rybníka jako hromobití.

vypsal Ing. Josef Kohout

STALO SE ...

- před 15 lety – 2006
 - byl otevřen tunel Valík
- před 20 lety – 2001
 - byly bílé Vánoce. Sníh ležel i v Praze
- před 25 lety – 1996
 - zemřela léčitelka Bába Radnická. Bylo jí 98 let.
- před 80 lety – 1941
 - byl zatčen řezník Vojtěch Frenkl. V r. 1942 byl popraven.
 - v naší škole onemocnělo 14 dětí záškrtem. Jaroslava a její sestra Božena B. zemřely. Bylo jim 6 a 11 let.
 - byly zavedeny lístky na Tabák. Kuřák měl nárok na 30 cigaret za týden nebo balíček tabáku.
 - během roku se v Druztové narodilo 13 dětí
 - parašutisté z Anglie – Silver A, Antropoid – 28. 12.
- před 90 lety – 1931
 - v obci byli 4 včelaři – měli 14 včelstev
- před 100 lety – 1921
 - T. G. Masaryk navštívil Kralovice a Plzeň. Když projížděl Třemošnou, byl „zasypan“ kvítím.
- před 130 lety – 1891
 - na Šumavě byl zastřelen poslední vlk v Čechách

- před 150 lety – 1871

- byl založen pivovar v Plané n. Mží
- v Plzni se konala poslední veřejná poprava v Rakousku-Uhersku. Pražský kat popravil vraha a zloděje Jana Janečka. Přihlíželo přes 10 tisíc zvědavců.

vybral Jiří Folk

DĚLNICKÁ TĚLOCVIČNÁ JEDNOTA – DTJ

Do archivu našeho obecního úřadu byl minulý měsíc uložen stoletý prapor DTJ Druztová.

Má rozměry 180x130 cm a je lemován „zlatými“ třásněmi. Na jedné straně je nápis DTJ Druztová a na druhé heslo: „K cíli spěj a zvítězíš.“ Vlajka je upevněna na třímetrové dřevěné žerdi, kterou je možné rozdělit na dvě části. Na vrcholu je kovová špic s písmeny DTJ.

Konec 19. století je obdobím organizovaného cvičení dělníků v Evropě. Také v Praze vzniká v roce 1887 první DTJ. Konají se Olympiády – ve Frankfurtu – 1921, v Praze 1921, ve Vídni – 1931. V roce 1929 bylo u nás 11 031 Jednot se 117 622 členy. Olympiády v Praze v roce 1921 se zúčastnilo 23 000 cvičenců. Další byly v Praze na Letné v roce 1927 a 1934.

V Druztové byla DTJ založena již v roce 1912. Členové finančně podpořili postavení pomníku padlým vojákům ve světové válce. V roce 1934 DTJ koupila pozemek a vybudovala zde své cvičiště (za dnešní hasičárnou). Ve stejném roce odjelo 61 cvičenců se svým praporem na III. Dělnickou Olympiádu, která se konala 1. – 8. července v Praze na Letné. Doprovázelo je 20 diváků z naší obce. Z této výpravy (desetina obyvatel obce!) jelo do Prahy 13 účastníků po vlastní ose – na svých kolech!

Druztová žila sportem – v roce 1927 byl založen Klub dělnických cyklistů – konaly se silniční i hlemýžďí závody, vznikl Sokol se stále populárním fotbalem a oblíbeným cvičením.

P.S.: Prapor DTJ Druztová předal do archivu pan Hanzlíček. Pouze jeho zásluhou byl tento důležitý historický předmět zachován do současnosti.

Jiří Folk

MĚNÍ SE SVĚT!

Nikdy bych si nepomyslel, že se náhle může tak překotně změnit život! Naše dávné touhy z dětství – NEMUSET CHODIT DO ŠKOLY – se většine soudobých žáků splnilo! Bohužel, ne tím „radostným způsobem“, naopak – děti musely být víc samostatné, bez kontaktu s kolektivem. Tím méně s učitelkou, která už svojí přítomností dodává dětem psychickou PODPORU k vypracování úkolu. Nová distanční výuka tento element ruší a naopak dává lajdákům šanci výuku sabotovat. Vzniká oprávněná obava, že se žáci NIC NENAUČÍ! Což potvrzují i odborníci!

Podobná situace je v celém spektru služeb, obchodů, kultury a podobně! Divadla nemají pro koho hrát, to samé kina, restaurace i hospody jsou buď zavřené, nebo s omezeným provozem. Takový PODIVNÝ ŽIVOT si jistě nedovedl NIKDO představit! A vzhledem k současné situaci, kdy zažehnání nákazy Covid-19 je v nedohlednu, naopak začíná zápas s dalším mutantem viru! Tím se stává přání – „Hodně zdraví“ – tím opravdu NEJCENNĚJŠÍM dárkem! Takže – vydržme a věrme! Vše ostatní je podružné!

Článek o změně života s přáním „Šťastné a veselé vánoce“

napsal K. Tarantík

PRVNÍ DOJMY Z JIŽNÍ AFRIKY

Příjezd do Jižní Afriky devátého února 1969 byl přelom v mém životě, na který rád vzpomínám. Uvědomoval jsem si, že jsem v úplně jiném světě – na jižní polokouli – zima a léto jsou opačně s Evropou, kde v té době byla zima.

V Jižní Africe jsem se ocitl uprostřed léta a Pretorie, která je jedno z hlavních měst (druhé hlavní město je Kapské Město), leží na náhorní plošině, která je zhruba 1500 metrů nad mořem. Léta v Pretorii jsou horká a poměrně suchá, zimy jsou krátké a studené. V noci sleze teplota někdy až na nulu, ale slunce svítí každý den a denní teplota v zimě vyleze na 25 stupňů. Z celého roku, Pretorie na zhruba 320 slunečných dní – to jsou dny, kdy slunce svítí minimálně 6 hodin každý den. Sníh, za celou tu dobu, kdy žiji v Jižní Africe (JAR, jak tomu říkáte vy), což je 53 let, padal v Pretorii asi 4x. Pokaždé, když napadal sníh, zůstal ležet asi tak 15 až 20 minut, než se roztál. Během té krátké doby místní řidiči způsobili spoustu dopravních nehod, protože na sněhu nikdo z nich jezdit neuměl.

Město mělo v té době asi půl milionu obyvatel a místní vláda se stěhovala každých 6 měsíců z Pretorie do Kapského Města a opačně. Místní obyvatelstvo (alespoň bílé v té době) mluvilo většinou jazykem, kterému se

říká Afrikaans, což je zjednodušená holandština. Druhá část obyvatelstva mluvila anglicky, protože JAR byla až do roku 1963 anglickou kolonií. Všichni místní lidé umí mluvit oběma jazyky. Černých jazyků je tady spousta, některé jsou tak moc rozdílné, že jeden jazyk nerozumí tomu druhému. Černí jsou celkem linguisté, protože kromě Afrikaans a Angličtiny, což byly 2 oficiální jazyky JAR, oni mluví ještě několika černými jazyky. Když se Apartheid zhroutil v roce 1992 a nastoupila černá vláda, uzákonila 11 oficiálních jazyků – Angličtinu, Afrikaans, Zulu, Khoza, Tswana, Sotho, Pedi, Swazi, atd. – aby se některý černý kmen necítil méněcenný. Je to celkem směšné, protože oficiálně se používá většinou jenom Angličtina.

Politickým systémem v JAR v té době byla demokracie, ale pouze pro bílé. Černé obyvatelstvo se v té době „nepočítalo“ – černí nesměli volit, nesměli žít ve městech, kde žili běloši a nesměli používat stejnou veřejnou dopravu, stejné restaurace, stejné obchody a všechny jiné prostředky, které člověk potřebuje k dennímu životu.

Byl to systém Apartheidu – přeloženo jako systém „paralelního vývoje“. Běloši měli žít, pracovat a pohybovat se v jejich městech a v jejich prostředí a černí zase v jejich. Sňatky a pohlavní styky mezi rozdílnými rasami byly zakázané. Došlo to tak daleko, že ti, co nebyli bílí, byli roztrženi do rozdílných rasových kategorií – černí, barevní (míšenci – jeden z rodičů nebyl bílý), Indové, Číňané a Malajci. Každá z těch rozdílných ras se považovala za výše položenou na tom žebříku místních ras a Japonci byli považováni za „téměř bílé“. Bylo to směšné a trvalo to až do roku 1991, kdy se Apartheid zrušil, a nastoupila černá vláda.

Přijel jsem do JAR s dvěma kamarády z Bukovce a první 2 měsíce jsme bydleli na hotelu v Pretorii, kde nám místní vláda platila ubytování a 3 jídla za den. Brzo jsme si našli zaměstnání a nastěhovali jsme se do bytu v jedné části Pretorie, kde jsme žili celkem spokojený život. Koupili jsme si ojeté auto a každý víkend jsme jezdili po Jižní Africe do rozdílných národních parků, na vodní přehradu, do hadích parků, atd. Také jsme dost často jezdili do Johannerburgu (60 km od Pretorie), kde jsme našli německé restaurace, které vařily vepřo-knedlo-zelo jídla. Ačkoli už jsem trochu uměl anglicky, než jsem přijel do JAR, velkou část volného času jsem trávil čtením anglických knih a novin se slovníkem v ruce – nejlepší způsob učit se cizí jazyk.

Naši první dovolenou jsme měli v prosinci 1969. Měli jsme auto (Ford Consul), tak jsme jednoho rána začátkem prosince vyrazili směrem na Kapské Město – 1 550 km od Pretorie. Plán byl cestovat na etapy a zastavovat se u každé řeky, kterou budeme přejíždět a vykoupeme se. Naše auto nemělo chlazení vzduchem, takže cestování v létě nebylo moc příjemné.

Mohli jsme si otevřít okna, ale po prvních 200 km člověk začíná být hluchý z toho hluku z venku.

Podívali jsme se na cestovní mapu a podle té jsme měli přejíždět nějakou řeku každých 100 až 150 km – takže se budeme koupat a chladit dost často. První řeku, kterou jsme přejížděli, byla Vaal – jedna z hlavních řek v severní části JAR. Řeka měla spoustu vody, ale nevěděli jsme, jestli tam jsou krokodýlové, takže jsme si řekli, že je ještě brzy ráno, horko nám doposud nebylo, tak jsme jeli dál. Příštích 24 řek na naší mapě nemělo vůbec žádnou vodu – většina místních řek v létě vysychá! Takže jsme se potili a jeli jsme dál. Asi 500 km od Pretorie jsme projížděli městem Bloemfontein, což bylo docela slušně velké městečko, a tam jsme našli městskou plovárnu s nádhernou vodou. Bylo tam hodně lidí, většinou mladých, a hodně jich leželo na trávě podél bazénu. Všimli jsme si, že mezi těmi mladými páry procházel starší pán se školním pravítkem v ruce a snažil se oddělovat mladé páry, které byly příliš blízko u sebe. Ukazoval jim, že musí být minimálně jednu stopu (30 cm) od sebe. Brali jsme to jako vtip, ale všimli jsme si, že se nikdo nesmál – on ten pán byl jakási „mravní policie“ a snažil se oddálit páry, které ležely u sebe méně než 30 cm (jedna stopa). Uvědomili jsme si, že tohle je jedna z věcí, které JAR převzala od Anglie, kterou téměř všichni neměli moc rádi – Viktoriánský přístup k životu, který už nebyl praktikován v Anglii posledních 50 let. V JAR ještě měly ženy zakázaný vstup do baru, na veřejnosti se nesměl pít alkohol, jakékoli vyučování o sexu bylo zakázané, kdo nechodil do kostela, byl méněcenný, atd.

Byla to v té době společnost mnoha protikladů – v jednom směru to byla velmi vyspělá industriální země s vysokou životní úrovní (první transplantace srdce na světě se udělala v JAR), a s průmyslem, který byl na vysoké úrovni. Na druhé straně byl v JAR sociální systém, který potlačoval černou část obyvatelstva a předstíral, že jakékoli nové myšlenky ve vyučování, v hudbě a ve svobodě myšlení a náboženství se musí potlačovat, aby se lidé nenakazili „svobodným myšlením“.

Cesta do Kapského Města vede většinou polopouští a žádnou divokou zvěř jsme cestou neviděli, protože všechna divoká zvířata byla vystřílena dlouho předtím, než jsme se v JAR objevili. JAR má hodně národních a také privátních parků, kde je spousta divokých zvířat. Největší z nich je Kruger Natinal Park, který má zhruba stejnou rozlohu jako Česká Republika. Tam jsme rádi jezdili, protože to byla ta „správná Afrika“, než sem přitáhli bílí lidé. V JAR nejsou vesnice tak, jak jsme je znali z Evropy, na té dlouhé cestě do Kapského města se občas vidí malé farmy podél cesty, nebo malá městečka asi tak 100 až 150 km od sebe. Takže je to dlouhá a celkem nudná cesta a dost často řidič usne za volantem, zajede z cesty a převrátí auto.

Kapské Město je nádherné, má velký přístav a nad městem se vypíná Stolová Hora, která je 1005 metru nad mořem. Jezdí nahoru lanovka a je z vrcholu nádherný pohled na celé město a na Atlantický oceán. Asi tak 60 km na jih od Kapského města je Mys Dobré Naděje, kde se tak nějak ten oceán rozděluje na Indický oceán a na Atlantický oceán. Neexistuje žádná viditelná „čára“, která by ty dva oceány rozdělovala, je to pouze rozdělení na mapě. Na vrcholu Mysu Dobré Naděje je velká tabule, která udává vzdálenost všech větších měst po celém světě, na každém kontinentu.

Dělali jsme spoustu fotek, které mám doposud. Okolo jihoafrického pobřeží je asi 300 vraků lodí, které ztroskotaly z rozdílných důvodů – některé potopila bouřka, některé najely na pevninu během mlhy, některé se prostě potopily bez nějakého známého důvodu. Místní potápěči se okolo těch vraků rádi potápějí a dost často tam najdou dost pokladů – zlaté a stříbrné mince, jídelní talíře a čajové šálky 400 let staré, staré lodní kanony. Ted už je zákaz rabovat ty staré vraky, ale pořád je tam dobré potápění. Voda okolo Kapského Města je bohužel dost studená obzvlášť, když se tam otočí mořské proudy, které tam přinesou vodu od jižního pólu – potápět se ve vodě, která má 8 stupňů Celsia není žádná radost. Jsou také v těch kapských vodách dost často žraloci, kteří loví tuleně. Je to opravdu podívaná, když se 500 kg velký bílý žralok prudce vynoří z vody a má v zubech tuleně. Občas ti žraloci napadnou lidi ve vodě, ale to se nestává moc často. Nenapadají lidi proto, aby je sežrali, většinou mají ti plavci neoprenové obleky a vypadají ve vodě jako tuleni. Žralok je zvědavý, a když napadne člověka v moři, většinou si jenom „kousne“ a zase odplave dál. Bohužel to malé kousnutí je často dostatečné na to, aby člověk ve vodě vykrvácel.

Strávili jsme asi 5 dní v Kapském Městě a potom jsme se zase dali na cestu na severovýchod podél Indického oceánu. Té cestě se říká „zahradní cesta“. Příroda se změnila, cesta vedla většinou podél pobřeží a byly tam nádherné hory, kopce a pralesy, všechno bylo zelené. Spali jsme většinou venku v přírodě vedle auta, občas jsme spali v kempu, kde jsme se vysprchovali a zase jeli dál. Kupovali jsme si většinou připravená jídla z restaurací, někdy jsme si pekli maso na ohni. Dost často jsme se setkali s rozdílnými hady a pavouky, udělal jsem pár fotek s hadem „puf adder“, což je jako evropská zmije, jenom asi tak 2x větší. Mám také fotku, kde mám na dlani pavouka, pod kterým ta má dlaň není ani vidět. Poslal jsem mým rodičům v Československu asi 400 diapozitivů a promítačku a oni si ty fotky promítali ze zahrady na stěnu jejich domu, kdy dosáhli obrazu 4x3 metru. Jejich sousedi se v létě chodili dívat na obrázky z Afriky.

Dostali jsme se asi za 4 dny do města Durban, což je velký přístav na pobřeží Indického oceánu. Měli jsme nádherné počasí, viděli jsme delfinárium, měli

jsme oběd v rotující restauraci v desátém patře nad přístavem, a bylo nám dobře. Za 4 dny jsme se zase rozjeli na sever, do království Swaziland. Tam jsme moc dlouho nezůstali, protože tam není celkem moc vidět. Za 2 dny jsme překročili hranici do Mosambiku, což v té době byla Portugalská kolonie. Strávili jsme v Lorenzo Marques (hlavní město) 3 dny, bylo to nádherné město s portugalskou koloniální architekturou. Koupili jsme si v přístavu velký kýbl krevet a jedli jsme je ke snídani, k obědu a k večeři. Krevety byly v té době v JAR jedno z nejdražších jídel. Koupali jsme se v moři, voda byla nádherně teplá a bylo tam na pláži hodně hezkých místních holek. Mosambik neměl žádný apartheid a rasy se tam mohly míchat, jak chtěly. Byly Vánoce, teplota venku byla 34 stupňů a my jsme strávili vánoční večer v Texas baru.

Bylo to nádherné, ale příští den jsme se dali zase na cestu, tentokrát zpátky do JAR, protože nám došly peníze. Strávili jsme v Pretorii jeden den, pouze vybrat z banky peníze na zbytek naší dovolené. Druhý den jsme vyrazili do Rhodesie (anglická kolonie v té době, teď se to jmenuje Zimbabwe). Krátce před hranicí do Rhodesie jsme „uvařili“ motor našeho auta a museli jsme čekat 2 dny na opravu motoru. Strávili jsme čas čekání tím, že jsme se utábořili vedle baru a byli jsme v baru od otevření až do zavírací hodiny ve 23:00, protože ten bar byl klimatizovaný a venku bylo moc horko. Barman se stal naším kamarádem, protože jsme tam utratili dost peněz, a místní lidé se chodili dívat na ty kluky z Pretorie, kteří byli v baru od rána až do noci. Pochopitelně, když si s námi pokecali, zůstali také v baru a tím pádem barman byl z toho zvýšeného obratu nadšený.

Jak jsme přešli hranici, dali jsme se směrem na Viktoriiny vodopády, asi 950 km od hranice. Spali jsme tam v kempu a strávili jsme celé dny tím, že jsme se toulali podél vodopádů a také plavbou na motorovém člunu nad vodopády, na řece Zambezi. Viděli jsme stáda slonů, která se stahovala k večeru k řece, aby se napila a ochladila. Vyhýbali jsme se na řece hrochům, kteří byli agresivní a byli ochotni napadnout člun, který by včas neodjel. Viděli jsme velkého hada hroznýše, zhruba 5 metrů dlouhého, který se pomalu plazil po břehu Zambezi a ignoroval nás. Na druhé straně mostu pod vodopádem byla hranice Zambie a my jsme krátce přešli do Zambie, abychom udělali nějaké fotky z druhé strany vodopádů – celý vodopád je zhruba 1800 metrů široký a 107 metrů vysoký. Večer jsme pili místní pivo a pekli si maso na ohni – pohádkové večery. Koupili jsme si bůvolí bifteky u místního řezníka a udělali jsme si jeden večer guláš z bůvolího masa – chutnalo to jako hovězí maso, ale trochu to bylo cítit „divočinou“.

Asi 15 dní před naší návštěvou Viktoriiných vodopádů se snažil jeden místní učitel přejít řeku Zambezi na druhou stranu, protože řeka se zdála dost mělká.

Asi tak 100 metrů od břehu mu ale proud podrazil nohy a voda ho před očima celé jeho třídy asi 30 dětí smetla přes vodopád. Policie ho hledala příští 2 dny, ale nenašli ho.

Jeden den ráno jsme slezli do údolí Zambezi pod vodopády, kde jedna místní firma půjčovala nafukovací vory a strávili jsme celý den tím, že jsme se plavili na tom voru po Zambezi. Museli jsme naplnit vor, protože posádka voru musela mít 8 lidí. Firma nám přidělila kapitána voru, což byl jeden místní plavčík – černoušek, a po krátkém „školení“, jak se máme chovat na řece, jsme vyjeli. Každý dostal pádlo, záchrannou vestu a plastickou přílbu.

Řeka Zambezi je pod Viktoriinými vodopády v hlubokém údolí. Za celý den jsme přešli 20 masivních přeřejí, zhruba jsme ujeli asi 20 km na vodě. Každá přeř je má jméno, jako třeba „Dáblova toaleta“ nebo „Schodiště do nebe“, nebo „Oblivion“, a všechny přeřeje byly divoké. Asi 5 přeřejí byly kategorie 5, které v Česku vůbec neznáte. Některé přeřeje nám převrátily celý člun a všichni jsme vypadali do vody a pod přeřejí nás zase kapitán vytáhl z vody a jeli jsme dál. Asi v poledne, před přeřejí 13, nám kapitán nařídil, že příští přeř je musíme všichni proplavat. Vyskákali jsme z voru a řítili jsme se do přeřeje plaváním. Pamatuji se, že mě to pod přeřejí stáhlo pod vodu a trvalo to dost dlouho, než mě to zase „vyplivlo“ asi 30 metrů pod přeřejí. Plavali jsme dál a kapitán nás pomalu všechny zase tahal z vody do člunu. Když jsme tou vodou plavali, kamarád mně najednou říká: „Podívej se napravo!“ Zhruba 20 metrů od nás ležel na velkém kamenu malý krokodýl a pozoroval nás, jak v tom jeho živlu plaveme. Kapitán nám potom říkal, že velké krokodýly vystříleli, aby „nerušili turisty“.

Koncem dne jsme vylezli z toho hlubokého údolí, čekal tam na nás autobus a odvezl nás zpátky do kempu. Po celý den na těch přeřejích jel před námi kameraman v kajaku, a natáčel na video každý vor v každé přeřej. Večer v kempu jsme si to video mohli koupit, což jsme s radostí udělali. Je to nádherné, dívat se na to, jak jsme padali z voru do řeky a jak dlouho nás ty přeřeje držely pod vodou.

Dovolená skončila, vrátili jsme se zpátky do JAR přes Botswanu a přivezli jsme si spoustu fotek a vzpomínek. Za ten měsíc jsme ujeli autem téměř 10 000 km, navštívili jsme 4 nové státy a hrozně rádi na tu dovolenou vzpomínáme. Uvědomili jsme si, že něco takového by se nám nikdy nepodařilo, kdybychom zůstali ve starém Československu a utvrdilo nás to v přesvědčení, že jsme se dobře rozhodli odejít do světa.

Milan Ouhrabka

VÝROČÍ OBČANŮ

V prvním čtvrtletí roku 2022 oslaví svá významná životní výročí tito naši spoluobčané:

LEDEN:

Malecová Květuše	6. 1. 1932	90 let
Kadlec Jiří	20. 1. 1952	70 let

ÚNOR:

Kučerová Marie	12. 2. 1932	90 let
Tarantíková Martina	13. 2. 1972	50 let
Wais Vladislav	14. 2. 1957	65 let
Matas Petr	25. 2. 1957	65 let

BŘEZEN:

Navarová Helena	11. 3. 1937	85 let
-----------------	-------------	--------

*Obecní úřad Druztová přeje všem našim jubilantům ještě mnoho roků
prožitých ve zdraví, klidu a spokojenosti mezi svými nejbližšími.*



NEJMLADŠÍ OBČÁNCI

Od posledního vydání našeho občasníku se v naší obci narodili čtyři noví občanci. Jsou to:

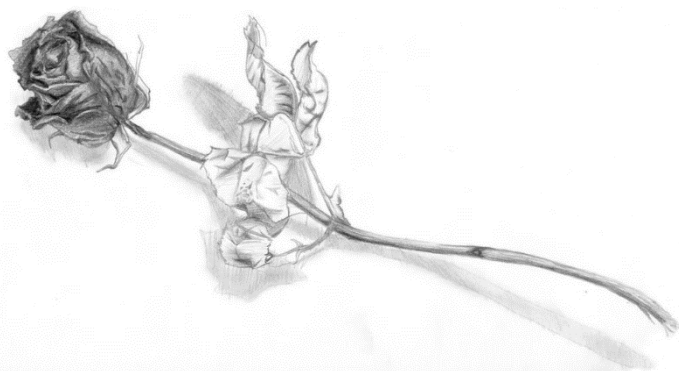
Zimmermannová Julie	narozena	28. 9. 2021
Navara Antonín	narozen	15. 10. 2021
Poláková Eliška	narozena	26. 10. 2021
Fiala Vítek	narozen	12. 11. 2021

*Přejeme jim touto cestou, aby je v životě provázela radost, štěstí a aby
vyrůstali ve zdraví v klidném a láskyplném rodinném prostředí k radosti
svých rodičů i nás ostatních.*

VZPOMÍNKA

V tomto předvánočním čase si jistě také vzpomenete na všechny blízké a známé, kteří nás navždy opustili. Dovolte i nám tichou vzpomínku na naše občany, kteří zemřeli v roce 2021. Jsou to:

Josef Šimandl	zemřel	15. 2. 2021	ve věku 74 let
Juraj Kormoš	zemřel	23. 2. 2021	ve věku nedožitých 69 let
Bedřiška Horáková	zemřela	23. 2. 2021	ve věku nedožitých 91 let
Petr Med	zemřel	6. 3. 2021	ve věku nedožitých 75 let
Marie Heská	zemřela	17. 3. 2021	ve věku nedožitých 76 let
Milena Vraná	zemřela	19. 4. 2021	ve věku nedožitých 77 let
Petr Remeta	zemřel	19. 4. 2021	ve věku nedožitých 74 let
Růžena Řáhová	zemřela	5. 7. 2021	ve věku nedožitých 96 let
Pavel Benda	zemřel	10. 7. 2021	ve věku 31 let
Václav Černý	zemřel	25. 7. 2021	ve věku 86 let
Jitka Korelusová	zemřela	1. 9. 2021	ve věku 63 let



POPLATKY A PLATBY V ROCE 2022

Poplatek za odpady:

- **1 000 Kč** za osobu a rok pro trvale bydlící osobu nebo za objekt sloužící k rekreaci.

Splatnost do **28. února 2022.**

Osvobozeny od poplatku jsou osoby starší 80 let a objekty k rekreaci v případě vlastnictví druhého objektu k trvalému bydlení v Druztové. Osvobozeny mohou být i osoby, které se trvale v obci nezdržují – posuzuje obec.

Poplatek za psa:

- za prvního psa **75 Kč**, za druhého psa **150 Kč**, za třetího psa **300 Kč**, za čtvrtého a každého dalšího psa **600 Kč**, za psa, jehož držitelem je poživatel invalidního, starobního, vdovského nebo vdoveckého důchodu, který je jeho jediným zdrojem příjmu, anebo sirotčího důchodu **50 Kč**, za každého dalšího psa téhož držitele, poživatele invalidního, starobního, vdovského nebo vdoveckého důchodu, který je jeho jediným zdrojem příjmu, anebo sirotčího důchodu **100 Kč**

Splatnost do **28. února 2022.** Osvobozeny od poplatku jsou osoby starší 80 let.

Platba za stočné:

- cena stočného pro rok 2022 je stanovena ve výši **40 Kč/m³** (včetně DPH) Výše záloh od 15. 4. 2022:

360 Kč za osobu čtvrtletně, pokud je v bytě tekoucí teplá voda.

Splatnost záloh k **15. dubnu, 15. červenci, 15. říjnu 2022.**

Stočné bude vyúčtováno k 31. 12. 2022 se splatností faktury do 28. 2. 2023.

Vodné:

- cena vodného pro rok 2022 je stanovena ve výši **60 Kč/m³** (včetně DPH) a paušální částka za napojení ve výši **400 Kč na rok** (včetně DPH)

Vodné bude vyúčtováno k 31. 12. 2022 se splatností do 28. 2. 2023. Je možné si stanovit zálohy vodného, které jsou splatné stejně jako stočné k 15. 4., 15. 7., 15. 10. 2022.

Platby je možno zaplatit v pokladně OÚ Druztová (z provozních důvodů až od 1. 2. 2022) nebo na bankovní účet č. 4122371/0100.

DODERKY

- Ke konci roku 2021 budou prováděny **odečty vodoměrů**. Žádáme občany o umožnění jejich odečtení. Vodné a stočné bude vyúčtováno k 31. 12. 2021, v průběhu ledna 2022 budou vystaveny faktury se splatností do 28. 2. 2022.
- **Sběrné místo** za fotbalovým hřištěm bude i nadále otevřeno každý týden v sobotu i v neděli od 10:00 do 11:00 hodin.
- **Obecní úřad Druztová** bude ve dnech 23. 12. – 31. 12. 2021 pro veřejnost uzavřen.
- **Poplatky na rok 2022** bude z provozních důvodů možné hradit v hotovosti **až od úterý 1. 2. 2022**.

Obecní úřad Druztová a redakce Věžky
Vám přeje klidné a příjemné prožití vánočních svátků
a mnoho radosti do roku 2022.





Lukostřelecký klub Druztová



MŠ Druztová

VĚŽKA – Zpravodaj obce Druztová, periodický tisk územního
samosprávného celku

Vydává Obec Druztová se sídlem Druztová 1, 330 07 Druztová, IČO: 002 57 729, email: urad@druztova.eu. Vychází 4x ročně. Povoleno Ministerstvem kultury České republiky, registrační číslo MK ČR E 12285. Odpovědná redaktorka Marta Mašková, redaktor Ing. Jiří Folk, grafická úprava textu Mgr. Markéta Pěčková. Za obsah článků ručí autoři. Redakce si vyhrazuje právo na drobné stylistické úpravy. Vyšlo 13. 12. 2021.

PROSINEC 2021

Náklad 280 kusů – 124. číslo – zdarma